

LA RĂSCRUCE DE VÂNTURI

EMILY BRONTË

Repovestire de Gill Tavner
Ilustrații de Vanessa Lubach

LA RĂSCRUCE DE VÂNTURI

Oare sufletele celor morți rătăcesc aiurea pe acest pământ, tânjind și jelind după viețile și iubirile pierdute? Dacă petreci o vreme împreună cu noi pe aici, pe dealurile pustii și singuratece, nu îți va lua mult să crezi și tu așa ceva. Deși la Thrushcross Grange suntem la adăpost, natura încă poate fi sălbatică și înfricoșătoare. Însă la șase kilometri și jumătate, la Wuthering Heights, aerul este cu mult mai tăios, iar uneori chiar periculos.

Wuthering Heights stă solitară pe o culme expusă. Este o casă bătută de vânturi și de soartă. Oamenii locului se tem de atmosfera ei întunecată și plină de groază, o atmosferă care se reflectă în viețile celor care au iubit, au urât, au suferit și au murit între zidurile-i groase. Dacă vei vrea să îi faci o vizită, vei vedea cum copacii au fost îndoșiți de vântul năprasnic, asemenea sufletelor generațiilor îndoite de pasiuni puternice.

Numele meu este Ellen Dean, dar îmi poți spune Nelly. Am slujit familiile de la Wuthering Heights și Thrushcross Grange mai bine de treizeci

de ani fără să văd vreo stafie, dar sunt oameni care spun altceva.

Cu doar un an și ceva în urmă, domnul Lockwood, venit de la oraș, a închiriat Thrushcross Grange. Eu am fost trimisă aici ca servitoare. După ce, într-o seară, în timpul unei cumplite furtuni de zăpadă, s-a rătăcit pe dealuri, domnul Lockwood s-a văzut obligat să caute adăpost la Wuthering Heights. Stăpânul casei din acea perioadă, domnul Heathcliff, era un bărbat ursuz, irascibil și bătut de soartă. Eu și Heathcliff am crescut împreună, așa că îl cunoșteam la fel de bine ca toți ceilalți, suficient cât să știu că ura străinii și că nu era o gazdă primitoare.

În seara aceea furtunoasă, sărmanul domn Lockwood a fost atacat de câinii lui Heathcliff și înjurat de stăpânul lor. Apoi a fost condus într-o cameră al cărei pat semăna cu un dulap*, întunecat și mucegăit, din lambriuri de stejar, în care, mi-a

* Piesă de mobilier asemănătoare unui dulap, cu două avantaje: oferea un loc călduros pentru somn și puțină intimitate în casele în care toată lumea dormea în aceeași cameră. (N. trad.)

spus a doua zi, a petrecut cea mai înfricoșătoare noapte din viața lui.

Singur în camera lui întunecoasă, doar în compania luminii plăpânde a unei lumânări, domnul Lockwood simțea că ceva îl atrage în mod straniu spre fereastră. Afară, furtuna încă se dezlănțuia. Punându-și lumânarea pe pervaz, a observat că în lemnul pictat erau zgâriate niște litere. Și-a plimbat degetul peste literele de tot felul, și mici, și mari, și a deslușit numele Catherine Earnshaw, Catherine Heathcliff și Catherine Linton, toate repetate iar și iar. S-a dus înapoi în pat, a stins lumânarea și a căzut într-un somn agitat. Mintea lui și însăși camera păreau a fi invadate de nenumărate Catherine.

Trezindu-se iar și iar, domnul Lockwood a băgat de seamă zgomotul repetat al unei ramuri ce se lovea în geam. Pentru a pune capăt acestei sâcâieli stăruitoare, a orbecăit până la fereastră. Vrând să se întoarcă la somn, domnul Lockwood a spart un ochi de geam și a întins mâna în aerul înghețat ca să prindă ramura. Imaginează-ți groaza care l-a cuprins când, în loc de ramură, degetele

lui au prins o mână delicată și rece ca de mort. Panicat, a încercat să își tragă mâna înapoi, dar mâna cea rece s-a agățat de a lui. „Lasă-mă să intru, lasă-mă să intru“, s-a tânguit o voce tristă. „M-am rătăcit pe dealuri. Am venit acasă.“

Domnul Lockwood putea acum discerne chipul unui copil, ale cărui lacrimi se contopeau cu apa care curgea pe fereastră.

– Cine ești? a întrebat el, înspăimântat.

– Sunt Catherine. În ultimii douăzeci de ani, am rătăcit pe dealuri. Te rog, lasă-mă să intru, a zis vocea, devenind tot mai tristă și mai stăruitoare.

Strânsoarea ei era puternică. Domnul Lockwood, înnebunit de spaimă, a tras încheietura delicată spre geamul spart, până când i-a țâșnit sângele. Eliberat în sfârșit de degetele înghețate, a stivuit câteva cărți în dreptul ferestrei. Tânguirea a continuat, însoțită de zgârieturi slabe în geamul ferestrei. Când stiva de cărți a început să se miște, Lockwood a țipat înspăimântat.

Sufletul chinuit de afară a tăcut, dar țipătul lui Lockwood îl trezise deja pe Heathcliff. Grav, palid și tremurând, acesta a apărut în ușa patului-dulap.

– Ce e cu zgomotul ăsta blestemat? Ți-a luat Dumnezeu mințile, domnule Lockwood?

– Chiar că nu mai sunt în toate mințile, domnule. Casa dumitale colcăie de stafii. Dacă acel mic demon de Catherine ar fi intrat pe fereastră...

– Catherine? a întrebat Heathcliff cu voce tunătoare. Ai spus cumva Catherine? Cum îndrăznești?

Încercând să-și stăpânească emoția puternică, Heathcliff s-a întors spre fereastră. Părea că și-a șters o lacrimă.

– Țipetele tale copilărești mi-au stricat somnul. Du-te în camera mea. Voi rămâne eu aici.

Domnul Lockwood s-a conformat, dar nu era sigur unde ar trebui să se ducă. În timp ce șovăia în fața camerei, l-a auzit pe Heathcliff deschizând fereastra și izbucnind în plâns:

– Intră, iubirea sufletului meu! a strigat el chinuit. Te rog, auzi-mă, Catherine. Vino acasă!

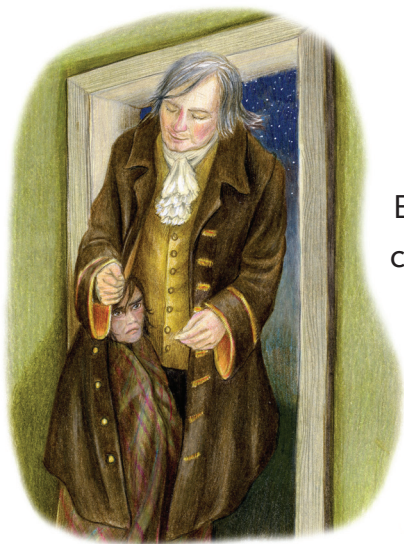
Domnul Lockwood nu mai vine în vizită la Thrushcross, iar Heathcliff a murit cu doar o lună în urmă. Ai putea crede că aici este sfârșitul poveștii lui Heathcliff, dar acesta nu este nici sfârșitul, nici începutul.

Oamenii din partea locului susțin că sufletele lui Catherine și Heathcliff nu și-au găsit odihna, că bântuie pe dealuri. Cu firile lor năprasnice și cu o poveste tragică precum a lor, poate că nu vor găsi niciodată odihna veșnică.

O să-ți spun povestea chiar de la început, pentru că am crescut împreună. Ca tânără servitoare în casa lor, am văzut totul. Mi-au spus totul. Am jucat un rol în toate.

Catherine a fost un copil sălbatic și răutăcios, care cânta și râdea mereu. Tatăl ei, domnul Earnshaw, era bun, înțelept și iubitor cu Catherine și fratele ei mai mare, Hindley. Erau o familie fericită, până în noaptea în care Heathcliff a sosit la Wuthering Heights. Îmi aduc bine aminte.

În acea seară, domnul Earnshaw s-a întors dintr-o călătorie de afaceri de la Liverpool. În loc de daruri pentru copiii lui entuziasmați, a venit cu un țigănuș murdar, zdrențăros, cu părul negru, cam de-o seamă cu Catherine. Am făcut toți ochii mari.

– Făcea foamea pe străzi, a explicat domnul Earnshaw istovit. Nu-l puteam lăsa să moară.

Băiatul privea îmbufnat, rostind cuvinte pe care nu le înțelegea niciunul dintre noi. Catherine l-a scuipat, iar Hindley l-a lovit, ceea ce l-a înfuriat pe tatăl său. Mi s-a poruncit să îl spăl și să îl îmbrac, deși trebuie să recunosc că eram înspăimântată. Părea diabolic de-a dreptul.

I-au dat numele de Heathcliff. Era un copil tăcut, cuminte, care nu-mi provoca prea multe neplăceri, încât treptat am început să mă îmbunesc. Totuși, nu pot să spun că îl îndrăgeam. Era prea închis în el.

Cu toate astea, față de Catherine nu se închidea. După câteva zile de alergat împreună pe dealuri, cei doi au devenit prieteni buni. Curând, cea mai grea pedeapsă pe care o puteam născoci pentru

Catherine era să o despărțim de noul ei tovarăș.

Și domnul Earnshaw s-a atașat de băiatul acesta cuminte. Însă Hindley a rămas la fel de crud. A continuat să îi facă rău lui Heathcliff cu orice ocazie, înfuriindu-l pe tatăl său. În cele din urmă, domnul Earnshaw l-a trimis pe Hindley la colegiu. Presupun că Hindley trebuie să fi simțit că Heathcliff l-a dat la o parte din locul care i se cuvenea în familie, ceea ce explică cruzimea lui de mai târziu.

Heathcliff nu plângea și nu striga niciodată dacă Hindley îl lovea. Am ajuns să cred că Heathcliff nu era în stare să aibă resentimente

sau vreo dorință de răzbunare. După cum vei vedea, m-am înșelat amarnic.

Anii treceau, iar domnul Earnshaw era tot mai slăbit. Când a murit, ne-a frânt inimile tuturor. Era o seară furtunoasă de octombrie și eram adunați cu toții în jurul șemineului. Domnul Earnshaw moțăia în scaunul lui. Catherine, așezată la picioarele tatălui ei, stătea cu capul pe genunchii lui. Heathcliff ședea pe podea, cu capul în poala lui Catherine. Domnul Earnshaw o mângâia pe Catherine pe cap, în timp ce ea îi cânta ca să adoarmă.

– De ce nu poți să fi întotdeauna o fată bună? a zis el zâmbind.

Apoi degetele i s-au desprins din părul ei, iar capul i-a căzut în piept. Ridicându-și privirea spre chipul lui, Catherine a observat imediat ce pierduse.

– Of, Heathcliff, a murit...

Au izbucnit amândoi într-un plâns sfâșietor. Am dat fuga să chem preotul. Când am revenit,